

S. Kristjansson

Walhalla Saga II

Bloed zal vloeien



Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

TEN OOSTEN VAN STENVIK, WEST-NOORWEGEN,
OKTOBER 996

Al lopend zag Ulfar de wereld om hem heen veranderen. Met elke stap die hij zette, verschoten de kleuren van groen naar geel, van geel naar rood en van rood naar bruin. Overal om hem heen was de natuur stervende. Elke ochtend zag hij dezelfde bleke zon opstijgen boven de steeds grijzer uitziende bomen. Hij werd koud wakker, ging nat slapen en schrok op van het geluid van elke brekende tak of opvliegende vogel. Elk moment verwachtte hij Olavs mannen met getrokken zwaarden uit de schaduw te zien springen. Zijn ribben deden nog pijn van de val, maar dat was de enige manier geweest om Stenvik uit te komen. Ze hadden zich tot het vallen van de nacht verborgen gehouden tussen de lijken die aan de voet van de muur lagen. Daarna waren ze stilletjes in oostelijke richting gelopen, langs het bebloede lijk van Sigmar aan het kruis, en het woud van Stenvik binngetrokken. De bodem was daar bezaaid met de lijken van afgeslachte bandieten. Ze waren gesneuveld nadat het leger van koning Olav door de gelederen van de woudbewoners was gebroken en moordend verder was getrokken.

Audun liep naast hem. Hij sprak nauwelijks een woord. De blonde smid was verrassend snel weer op krachten gekomen na het gevecht op de muur. Het enige spoor van de strijd waren twee gaten in zijn hemd, één aan de voor- en één aan de achterkant, waar het zwaard van Harald hem had doorboord.

Audun was op de muur gesneuveld. Dat wisten ze allebei.

Maar toch liep hij hier met een uitdrukkeloos gezicht naast Ulfar, met zijn hamer aan zijn riem. Geen van beiden zei iets over de heks op het schip. Ze was tegelijk mooi, kwaadaardig en sereen ge-

weest toen ze haar laatste adem uitblies. Geen van beiden sprak over wat ze had gezegd. Waren ze nu echt gedoemd eeuwig op aarde rond te dolen? Zouden ze nooit vrede vinden in de dood? Audun weigerde te spreken over wat hem was overkomen, alsof hij daarmee hun noodlot zou bezegelen en uit zou laten komen. Telkens als hij eraan terugdacht, liepen Ulfar de rillingen over de rug.

De eerste nacht nadat hij over de muur was gesprongen, had hij onrustig geslapen en was hij naar adem happend wakker geschrokken, met het beeld van Lilia op het moment dat ze viel voor ogen. Toen pas had Audun, die als eerste de wacht hield, wat gezegd. Op de een of andere manier wist hij wat er met hem was. Hij zei toen tegen Ulfar dat ze voor altijd bij hem zou zijn. Wat hij ook deed, hij zou haar nooit meer kwijt kunnen raken, maar hij kon haar ook niet meer tot leven wekken, dus moest hij het gewoon accepteren en haar naar believen laten komen en gaan in zijn hoofd. Die nacht vroeg Ulfar zich af door hoeveel mensen Audun in zijn dromen werd bezocht.

Een gure wind rukte aan Ulfars gerafelde mantel. Zijn voeten leken als vanzelf verder te lopen en hun weg te vinden over een pad vol stenen, takken en dode bladeren.

Ze waren eerst naar het oosten, toen naar het noorden en toen weer naar het oosten gelopen, en dat alleen maar om meer afstand te creëren tussen henzelf en koning Olav. Verder hadden ze nergens aandacht voor. Ze waren op de vlucht, als dieren voor een bosbrand. Als lafaards die niet durfden te vechten. Achter hen hing de stank van de doden van Stenvik, brandend op de enorme brandstapel van koning Olav. Ongetwijfeld lag het lijk van Geiri daar ook op.

Ulfar bleef stilstaan.

Hij zocht de zon aan de hemel, keek naar het noorden, naar het zuiden en toen achterom, waar ze vandaan waren gekomen.

Audun bleef ook staan en keek hem boos aan. 'Wat is er?'

Ulfar slikte moeilijk en knipperde met zijn ogen. 'Ik ga naar huis,' zei hij. 'Ik moet iets doen.' Hij draaide zich om, naar het oosten. Toen hij wegliep, voelde hij Auduns ogen in zijn rug.

STENVIK, WEST-NOORWEGEN, OKTOBER 996

‘Aanvaard je onze Heer Jezus Christus als je eeuwige heer en verlosser?’ snauwde Finn. Zijn voorarmen zwollen op van de inspanning.

Valgard zuchtte. ‘Zo kan hij je niet horen, Finn. Trek zijn hoofd omhoog.’

De zwaargebouwde krijger snoof minachtend, greep een handvol haar en trok het hoofd van de gevangene uit de bak water. De vastgebonden man probeerde te hoesten en in te ademen tegelijk, en begon in paniek te worstelen omdat hij voelde dat hij stikte.

‘Hou hem vast,’ zei Valgard. Finn greep de man nog steviger beet en drukte zijn knie in de nek van de gevangene. De tengere en bleke heelmeester knielde op de grond, zodat de gevangene zijn gezicht kon zien, en drukte zijn hand tegen diens borst. ‘Je gaat heus niet dood,’ zei hij. ‘Je krijgt lucht genoeg. Haal adem.’ Zo ging hij verder, de man met een knokige vinger in de borst prikkend. ‘In... uit... in... uit. Goed zo.’

De gevangene hield op met worstelen en lag nu stil op de grond. Finn verschoof zijn knie naar de rug van de man, maar hield zijn haar nog steeds vast. ‘Welnu. Mijn vriend heeft je wat gevraagd. Geloof je of niet?’ De man spuugde, hoestte en probeerde iets te zeggen, maar bracht slechts een hees gekreun uit. Even verscheen er een lachje op Valgards gezicht. ‘Ik zal het uitleggen,’ zei hij. ‘Koning Olav zegt dat een man het geloof pas echt accepteert als hij... Eh, hoe heette het ook al weer?’

‘Gedoopt,’ zei Finn.

‘Precies. Als hij gedoopt is. Als je wordt gedoopt, wordt er water over je hoofd gesprenkeld. We hebben hier eens over nagedacht en kwamen tot de volgende conclusie: hoe heidenser je bent, hoe meer

water je nodig hebt. En dus hebben we dit' – Valgard wees naar de trog – 'en hebben we jou. En we gaan door met dopen tot je gelooft. Geloof je in onze heer Jezus Christus?'

Hij rekende erop dat de man, die er als een harde kerel uitzag, net als de anderen zou spugen en bijten, of anders het onvermijdelijke zou accepteren en zou liegen. Sommigen gebruikten met de dood voor ogen hun gezond verstand, hoewel onder de gevangengenomen kapers het gezond verstand niet erg hoog in het vaandel leek te staan.

Maar geen van beide dingen gebeurden. Tot Valgards grote verrassing zag hij dat 's mans lippen begonnen te trillen. Hij huilde zonder geluid te maken en prevelde iets.

'Leg hem neer. Zorg dat hij goed vastgebonden is.' Finn legde de gevangene op de grond en deed wat hem werd gezegd. Nadat hij de touwen om de polsen en enkels had gecontroleerd, knikte hij naar Valgard. 'Mooi. Wil je alsjeblieft wat te eten voor ons halen? Hij gaat toch nergens heen en jij kunt maar beter even uitrusten.'

Finn sprong overeind, waarbij hij de meeste kracht op zijn rechterbeen zette. 'Blijf jij bij hem?'

Valgard ging naast de grote soldaat staan en legde zijn hand op zijn schouder. 'We kunnen hem beter niet alleen laten. Ga jij maar. Ik red me wel. Je zei toch dat hij goed is vastgebonden?' Valgard moest een lachje onderdrukken toen hij zag hoe bezorgd de kapitein van koning Olav keek terwijl hij wegliep. Na de val van Stenvik had het hem nog geen vier dagen gekost om Finn aan zijn kant te krijgen. Het feit dat hij de grote krijger afhankelijk had gemaakt van een kruidenmengsel dat zijn pijn verlichtte, had het natuurlijk een stuk makkelijker gemaakt. Maar na de ervaring die hij had opgedaan met Harald, die waanzinnig was geworden, stopte hij er nu minder schaduwwortel in.

Toch voelde Valgard de inspanningen van de afgelopen dagen tot diep in zijn botten. De nasleep was erg hectisch geweest, want tot ieders grote verbazing wilde de koning de gevangengenomen kapers niet executeren. Hij had ze genade getoond, net als de mannen van Stenvik, en tegen Valgard gezegd dat hij ze allemaal eerst tot de Witte Heer wilde bekeren. Valgard had geknikt, vriendelijk ge-

lachen en zijn best gedaan de gewonden die de grootste kans maakten om te blijven leven, weer op te lappen. Een van hen was zijn huidige gast.

De man die op de grond lag, was zo te zien ongeveer veertig jaar. Zijn haar begon dun te worden en had de kleur van een akker in de herfst. Zijn eeltige roeiershanden en brede borst deden je vermoeden dat hij zijn leven op zee had doorgebracht, en zijn verweerde en door zout getaande huid bevestigde dat. Hij had waarschijnlijk al heel veel mensen vermoord, dacht Valgard bij zichzelf. Deze wolf van de Noordzee die nu vastgebonden op de grond van Haralds oude huis lag, had met zijn stinkende en bebaarde broeders waarschijnlijk verkracht, geplunderd en gemarteld, net als alle kapers. Zijn leider was blijkbaar een zekere Thrainn geweest, een dappere en edelmoedige hoofdman. Maar Thrainn had één ding gemeen met de meeste andere dappere en edelmoedige mensen die Valgard had gekend: hij was dood.

Hij knielde naast de op de grond liggende man, die moeizaam en steunend ademde, en luisterde.

‘Ze zal... me doden,’ fluisterde de vastgebonden man.

Valgard voelde zijn hoofdhuid prikkelen en hield even de adem in van schrik. Was dit het? Hij moest zijn best doen om kalm te blijven. ‘Wie?’ vroeg hij.

‘Zij... Zij is de nacht...’

Voorzichtig hielp Valgard de vastgebonden zeeman overeind, zodat hij kon zitten. Zijn hart bonsde in zijn keel en hij koos zijn woorden zorgvuldig. ‘Ze was bij Skargrim, of niet soms?’ Er ging een huivering door de zeeman heen en hij knikte. ‘En ze zou je doden?’ De zeeman knikte weer, terwijl hij nerveus om zich heen probeerde te kijken. ‘We zijn alleen,’ zei Valgard. ‘Je bent veilig hier. De koning heeft vijfduizend soldaten rond Stenvik gelegerd. Niemand zal ons hier aanvallen.’

Dat stelde de zeeman niet gerust. ‘Ze kan doen wat ze wil. Ze heeft ons allemaal in haar macht.’

Valgard moest zijn best doen om zijn opwindings te verbergen. ‘Wie was zij dan? Waar kwam ze vandaan?’

‘Ze wekte de doden tot leven,’ mompelde de zeeman. ‘Ze was mooi...’

‘En ze is met jullie meegekomen?’

‘Niet met ons, maar met Skargrim. Iemand vertelde me dat ze Ormar met zijn eigen mes heeft vermoord. Ze beheerst de magie van het noorden. Ze zal me vinden. Ik kan het niet. Ik kan de goden niet afzweren. Ze zal me vinden.’ De kaper sprak snel en angstig terwijl tranen over zijn wangen stroomden. ‘Ik kan het niet,’ mompelde hij, waarna hij in stilzwijgen verviel.

Na even te hebben nagedacht, stond Valgard op en liep naar zijn werkbank. Hij kwam terug met een kleine, leren flacon. ‘Hier. Neem maar een slok. Het is voor je keel. En om weer goed te kunnen ademen.’ De gevangene keek betekenisvol naar zijn vastgebonden handen, waarna Valgard snoof. ‘Het spijt me, wat onnadenkend van me. Hier.’ Hij boog voorover, bracht de opening van de flacon naar ’s mans lippen en hield hem heel voorzichtig een beetje omhoog. ‘Een klein slokje.’

De zeeman dronk en zuchtte toen Valgard de flacon weer wegtrok. ‘Dank u,’ wist hij nog uit te brengen, voor hij wegzakte.

‘Integendeel. Ik moet jou bedanken,’ antwoordde Valgard. Hij keek neer op de slapende man en luisterde naar zijn steeds zwakker wordende ademhaling. De zeeman knipperde en begon nog moeizamer te ademen. De pauzes tussen de ademhalingen werden steeds langer. En toen werd de man op de grond doodstil.

Zuchtend dacht Valgard terug aan de eerste keer dat hij iemand had zien sterven. Hij was op zijn hoogst een jaar of elf geweest. Ze was een oude vrouw en hij had haar droge hoest erg irritant gevonden. Ze lag in de hut waar Sven hem in de heelkunde onderwees, werd regelmatig wakker en riep dan angstig en in verwarring om haar man. Even later werd ze stil. Valgard was blijven toekijken terwijl ze wegzonk op haar strozak en het leven zomaar wegvloede. Daarna was hij naar buiten gelopen om over te geven. Hij was toen nog snel overstuur: een ziekelijk en zwak jongetje.

Maar in de zeventien jaar die sindsdien waren verstreken, had Valgard talloze mensen zien sterven. Meestal ging dat gepaard met

bloed, slijm en gekerm, net als toen ze op de wereld waren gekomen. En net als bij de geboorte, was het voor de mensen die het overkwam veel belangrijker dan voor de rest van de wereld. Het was een cyclus die altijd maar door zou gaan.

Althans, dat had hij altijd gedacht.

In zijn verbeelding zag hij dat cruciale moment weer voor zich. Valgard was weliswaar vooral bezig geweest zijn eigen hachje te redden toen het leger van koning Olav Stenvik binnentrok, maar hij was toch geobsedeerd blijven staan kijken toen Harald, de kapitein van de kapers, schreeuwend op de muur was verschenen, met zijn vrouw Lilia spartelend in zijn armen. Met toenemende ontzetting had hij toegekeken hoe Harald tekeering tegen de leiders van Stenvik en koning Olav belachelijk maakte, waarna hij Lilia's keel doorboorde met een scherp stuk hout en haar offerde aan de oude goden. Hij wierp haar neer als een zak graan. Valgard had op het punt gestaan weg te lopen toen hij zag dat Ulfar de trap op rende en de zeekapitein aanviel, maar Ulfar werd afgeslagen door Harald, die als een bezetene tekeering. Ulfar wankelde, maar nu kwam Audun naar voren die zich op het zwaard van de woeste zeerover stortte om Harald te kunnen raken.

Valgard had Audun in Ulfars armen zien sterven nadat Harald door de knieën was gezakt. Valgard wist hoe een stervende man eruitzag. Hij had het zwaard door Auduns brede rug weer naar buiten zien komen, had gezien dat de spieren verkrampden en hoe het leven uit het lichaam van de smid wegstroomde, zoals hij dat al ontelbare keren had meegemaakt.

Maar toen had hij daar, op die muur, een beweging gezien. Audun had bewogen. En de geschokte blik van Ulfar had de rest duidelijk gemaakt.

Valgard had Ulfar over de muur zien springen, met Audun in zijn armen. Maar daarna had zijn overlevingsinstinct het heft in handen genomen en hem losgerukt uit zijn betovering. Hij was gevluht zo snel hij kon. In blinde paniek was hij naar zijn hut gehold om daar het goedkope kruisje te halen dat hij in het geheim van een marskramer had gekocht toen hij hoorde dat het leger van koning Olav in

aantocht was. Valgard was snel op zijn knieën gaan zitten om te bidden in het Latijn. Hij was net op tijd, want nog geen twee tellen later stormden de soldaten van koning Olav naar binnen.

Sindsdien deed hij zijn best bij zijn nieuwe meester in de gunst te blijven, maar wat hij op de muur had gezien kon hij niet vergeten. Audun was op de een of andere manier aan de dood ontsnapt, en dat moest iets met die aanval te maken hebben. Of met Ulfar.

Omdat hij daar meer over te weten wilde komen, had Valgard zich aangemeld als vrijwilliger om samen met Finn de gevangen kapers uit het noorden te kerstenen, maar de meeste waren verdronken of gestorven omdat Finn hun nek brak toen ze weigerden zich te bekeren. Slechts een handjevol mannen was naar koning Olav overgelopen, maar Valgard vertrouwde ze niet.

Maar dit was de eerste duidelijke aanwijzing dat er een mysterieuze kracht op Skargrims schip was geweest. Hij had weliswaar verhalen gehoord over een kleine vrouw met een mes die Skargrims stuurvrouw was geweest, maar Valgard had zijn hele leven bij kapers doorgebracht en was lange tijd bij Harald geweest, zodat hij die verhalen als onzin had afgedaan. Hij had ook de verhalen gehoord nadat Audun Egill Jotun had gedood, maar verhalen over wat er op het slagveld was gebeurd, nam hij ook met een korreltje zout. Onder de lijken die op de brandstapel waren gegooid, waren geen vrouwen geweest.

Behalve Lilia dan.

Maar nu leek het eindelijk de goede kant op te gaan. Hij voelde dat de zeeman de waarheid had gesproken. De man was doodsbang geweest. En ook al stond Valgard nog zo sceptisch tegenover de oude tradities, toch was het een feit dat er in de verhalen uit het hoge noorden altijd gewag werd gemaakt van magie, van een magische band met de goden. Nu moest hij erachter zien te komen of dit waar was of niet. Dit was wat hij nodig had. Hij moest in het noorden zien te komen. Maar hoe?

‘Je moet meekomen.’ Valgard werd door Finns stem uit zijn gedachten losgerukt. De grote soldaat kon erg snel zijn als hij wilde. ‘Mee naar het langhuis.’

‘Waarom? Wat is er aan de hand?’ vroeg Valgard, die langzaam overeind kwam.

‘Hakon Jarl heeft blijkbaar zijn antwoord gegeven,’ zei Finn. Van zijn gezicht was niets af te lezen.

Valgard trok zijn wenkbrauwen op. ‘O ja? Nou, laten we dan maar gaan.’

Finn zei niets over de dode man op de grond.

Toen ze het langhuis binnenkwamen, zat Jorn al rechts van koning Olav. Het was nauwelijks te horen, maar toch ontging het Valgard niet dat Finn verontwaardigd snoof. Het langhuis was lang niet zo indrukwekkend als in de tijd van Sigurd. De oorlogstroeieën waren van de muren gerukt, net als de wapens en schilden. In plaats daarvan hing er nu slechts een groot, breed kruis dat de koning had laten maken van gebroken wapens, blijkbaar om duidelijk te maken dat het geloof sterker was dan het zwaard. Zonlicht viel op het kruis en werd erdoor weerkaatst. Valgard kon de gedachte niet onderdrukken dat er slechts een paar van Haralds mannen nodig waren om dat kruis in een mum van tijd om te toveren in instrumenten van dood en verderf.

De koning zag ze binnenkomen en wenkte ze naderbij. Ze liepen langs een oude boer – hij was minstens zestig – die in met modder bevelde voden was gehuld en een zware zak droeg. Hij bibberde van de kou. Naast hem stonden twee schildwachten. Koning Olav interesseerde zich niet voor de boer. Al zijn aandacht ging uit naar de verkleurde zak van ruwe wol.

‘Ga zitten, Finn,’ zei de koning, terwijl hij naar een plaats links van hem wees. Valgard ging langs de muur zitten. Koning Olav gaf een knikje met zijn hoofd om te laten merken dat hij hem had gezien. Daarna wendde hij zich tot de oude man. ‘Je komt met een boodschap van Hakon, zeg je?’

‘J-ja,’ stotterde de boer.

‘In delen?’

‘Dat is wat de ruiters zeiden,’ mompelde de boer. Zijn stem beefde en hij durfde de koning niet aan te kijken. Aan koning Olavs stem te horen, zo meende Valgard, was dat maar goed ook.

‘Dus die ruiters kwamen uit het noorden en gaven je die zak,’ zei Jorn. De man die zichzelf tot prins van de Dales had uitgeroepen, maakte een erg zelfgenoegzame indruk. Dankzij een toevalstreffer tegen de Vikingleider Thrainn, tijdens wat de laatste slag om Stenvik had moeten worden, had hij de nodige roem vergaard. Maar het feit dat hij zich tegen Sigurd had gekeerd, had hem niet zoveel schade berokkend als Valgard had gedacht. Jorn was altijd goed gekleed en verzorgd en leek het reuze naar zijn zin te hebben als rechterhand van de koning. Hij voelde de oude boer nu scherper aan de tand. ‘Waarom heb je niet tegen ze gezegd dat ze de hele boodschap maar zelf moesten brengen?’

‘Ze... Ze bedreigden me, heer,’ mompelde de oude man. ‘Ze zeiden dat ik deze zak naar... naar de koning moest brengen. Anders... zou ik met mijn hoofd op een staak eindigen.’

‘Goed dan,’ onderbrak koning Olav hen. ‘Wat zit er in die zak?’

De oude boer huiverde, slikte moeilijk en haalde diep adem. Toen keerde hij de zak om en gooide de inhoud op de grond.

Met een plof vielen er een paar rafelige hoopjes op de grond.

‘O, dat is de...’ mompelde Finn, voor hij zijn woorden inslikte.

Jorn staarde verstomd naar de inhoud van de zak. ‘Is dat... Zijn dat...’ De linkerhand en de rechtervoet van de boodschapper waren afgehakt. De boer schudde de zak nog eens. Er vielen weer hompen uit die met een plof op de grond vielen.

‘De mannen zeiden... Ze zeiden dat Hakon Jarl u laat weten dat u zelf te allen tijde naar Trondheim kunt komen om de rest op te halen.’

Net als Jorn en Finn hield Valgard de adem in. De gespannen stilte werd verbroken toen koning Olav met zijn in maliën gehulde vuist op de armleuning van zijn troon sloeg. ‘Waarom luistert hij niet?’ gromde hij. ‘Ik kom vrede brengen. En welvaart. Ik breng hem en zijn stinkende kudde armoedige schapen een beter leven.’

‘De edelen van het noorden hebben zich nooit erg bekommerd om hun kudde, mijn heer,’ zei Jorn. ‘Hakon Jarl is altijd een hardvochtig man geweest. Hij voelt er denk ik weinig voor zich aan iemand anders te onderwerpen.’ Na een korte stilte ging hij verder. ‘Jammer

dat hij niet inziet wat het beste is voor hem en zijn mensen. De volgende zomer zullen we hem laten zien wie hier de baas is. Of misschien al in de lente. Voor hij dat verwacht.'

'Ik zal zorgen dat hij dat inziet,' gromde koning Olav. 'Ik kan dit land niet regeren als hij ondertussen een leger bijeenbrengt.'

Valgards gezicht begon te gloeien en hij voelde zijn hart bonzen. Dit was zijn kans. Nu, op dit moment. Hij schraapte zijn keel. 'Waarom zou u dan wachten op de lente?'

Hij moest moeite doen niet ineen te schrompelen toen koning Olav zich naar hem toedraaide. 'Wat bedoel je daarmee?' De blik van de koning straalde niets dan dreiging uit.

'Hakon is een barbaar. Dat weet iedereen. Hij regeert al zo lang als ik me kan herinneren over het noorden en iedereen zegt dat hij een krachtige leider is.'

Jorn fronste. 'Dat hoef je ons niet te vertellen. Dat weten we...'

'Maar welke rol speelt u in Hakons belevingswereld, majesteit? Wat bent u voor hem?' ging Valgard verder. Hij sprak tot de koning en negeerde de boze blikken van Jorn. 'Een parvenu? Een van de vele uitdagers in een lange rij? Iemand die hij moet verpletteren? Of iemand voor wie hij bang moet zijn?'

'Ik heb meer dan vijfduizend man in mijn gevolg. En het woord van Christus,' zei koning Olav.

'En waarom denkt u dan dat hij uw gezant heeft gedood?' vroeg Valgard. Het was plotseling doodstil in het langhuis. 'U wist ook wel dat hij zich niet zomaar zou overgeven. Zelf weet hij dat zeker ook. En hij weet bovendien dat het herfst is en de winter in aantocht is. En dus neemt hij de gok. Hij wil u laten zien dat hij sterk is, wil u tarten en zorgt ervoor dat de enige die u zou kunnen vertellen hoeveel manschappen hij heeft, het zwijgen wordt opgelegd. En terwijl u hier afwacht, verzamelt hij zijn troepen. Het gerucht dat hij uw eisen heeft afgewezen zal rondgaan als een lopend vuurtje en als de winter eenmaal voorbij is, is zijn stinkende kudde schapen misschien wel een stuk groter geworden.'

Koning Olav keek Valgard aandachtig aan. 'En dus?'

'Moet u de uitdaging aannemen. Maar dan wel nu meteen.'

Jorn sprong bijna uit zijn stoel. ‘Dat is waanzin. Het is onmogelijk om...’

‘Wacht.’ Koning Olav legde Jorn kalm het zwijgen op. ‘Luister. Je zou wat vaker moeten luisteren.’ De prins van de Dales zakte terug in zijn stoel terwijl de koning even nadacht. Toen hij weer sprak, klonk hij bijna geïntrigeerd. ‘Je zegt dat we in de herfst al naar het noorden moeten oprukken.’ Hij sprak tot Valgard, maar hij keek omhoog. ‘Daar moet ik over denken. Laat ons alleen.’

Valgard liep achter Finn aan naar de uitgang, maar hij was zich ervan bewust hoe Jorn naar hem keek toen hij vertrok.

‘E-en toen?’ vroeg Runar.

‘Hij bleef gewoon zitten, zonder een woord te zeggen. Daarna stond hij op en liep naar zijn kleine gebedstafel met zijn bijbel, knielde en begon te prevelen. En hij bleef maar naar het dak kijken. Na een tijdje ben ik maar weggegaan. Volgens mij merkte hij het niets eens,’ zei Jorn boos, terwijl hij een snipper van een stok sneed.

‘Da-dat dat klinkt niet best,’ zei Runar. Hij liep te ijsberen in de hut die ze noodgedwongen met elkaar deelden. In en rond Stenvik zaten vijfduizend man op elkaars lip en die werden met de dag hongeriger en rusteloziger. ‘Maar we moeten hier goed over nadenken. Misschien biedt het ook mogelijkheden.’ Buiten salueerde iemand in het voorbijgaan, maar ze hadden het niet eens in de gaten.

‘Maar wanneer dan? Wanneer gaan we wat doen? Wat dat dan ook moge zijn.’ Het mes sneed in het hout en de snippers vielen op het groeiende hoopje aan Jorns voeten. ‘Ik heb er schoon genoeg van om toneel te spelen. Vergif in het eten werkte ook al niet en...’

‘Da-dat heb je mis,’ stotterde Runar. ‘Het gif in het eten werkte prima. Zij hadden minder te eten, en n-n-n...’ Runar moest een paar keer diep ademhalen voor hij verder kon praten. ‘En niemand gaf ons de schuld,’ ging hij lachend verder. ‘En we k-komen in actie op het juiste moment. Je zult het weten als het zover is,’ voegde hij daaraan toe. ‘Dat zal d-duidelijk zijn.’

‘Dit voelt niet erg heldhaftig aan,’ mopperde Jorn. ‘Ik doe helemaal niets. De mannen zullen denken dat ik niet...’

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

S. KRISTJANSSON

Strijd om Stenvik

Strijd om Stenvik is het eerste deel in De Walhalla Sage

‘Een fantastisch en meeslepend debuut... ik vond het doodzonde dat het uit was.’

– *A Fantastical Librarian*

Na twee jaar in zijn functie als afgezant aan een stuk door te hebben gereisd, zit Ulfar Thormodssons taak er bijna op. Samen met zijn neef van adel heeft hij nog één bezoek te gaan. Maar er schuilen gevaren in de koude en beruchte stad Stenvik, en voordat hij er erg in heeft moet de jonge en onstuimige Ulfar problemen het hoofd bieden waar hij niet op had gerekend.

Audun Arinbjarnarson bestiert zijn smidse en is erg op zichzelf, hij is ruim een jaar hoefsmid in Stenvik. Niemand kent zijn verleden of weet waar hij vandaan komt, en dat wil Audun graag zo houden. Maar de goden hebben andere plannen. Terwijl onzichtbare krachten het stadje bewerken, trekt het leger van een jonge koning richting Stenvik met het doel om de inwoners met het zwaard op de keel of de bijl op de borst aan de Witte Heer te onderwerpen. Maar aan de horizon vaart een andere, nog geheimzinnigere vijand.

‘Dit belooft een fantastische serie te worden... Kristjansson voert het tempo hoog op en houdt dat tot aan het einde toe vol.’

– *Historical Novel Society*

ISBN 978 90 452 0487 1

Ook verkrijgbaar als e-book

ISBN 978 90 452 0497 0